

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2024/920

z dnia 13 grudnia 2023 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających czynniki uruchamiające związane z dochodami oraz kryteria kalibracji tych czynników

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26c ust. 5 akapit szósty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do celów stosowania czynników uruchamiających związanych z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/2402, należy określić moment początkowy, od którego należy mierzyć zwiększenie skumulowanej kwoty ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, albo zwiększenie skumulowanych strat. Zasadniczo jako moment początkowy pomiaru powinna służyć data zamknięcia transakcji. Mogą jednak istnieć przypadki, w których ta data zamknięcia transakcji nie może służyć jako moment początkowy pomiaru, w tym w sytuacji, gdy transakcja obejmuje okres uzupełnienia – lub z góry określony okres, w którym tworzony jest portfel objęty sekurytyzacją – po dacie zamknięcia. Należy zatem określić szczególne przepisy na potrzeby takich przypadków.
- (2) Punkt kończący (D) transzy określa punkt, w którym kwota główna tej transzy została kompletnie wyczerpana w wyniku strat w puli bazowej. Zatem gdy transza chroniona zaczyna ponosić straty, punkt kończący odpowiednio się zmniejsza. Aby zapobiec sytuacji, kiedy to na koniec transakcji pojawiają się znaczące straty, a transze zapewniające wsparcie jakości kredytowej zostały już spłacone, dodatkowy czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o którym mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2402, powinien być powiązany ze zmniejszeniem punktu kończącego najbardziej uprzywilejowanej transzy chronionej, tak aby zagwarantować wsparcie jakości kredytowej zapewniane przez najbardziej uprzywilejowaną transzę chronioną w odniesieniu do bardziej uprzywilejowanych transz zatrzymanych przez jednostkę inicjującą przez cały czas trwania transakcji. Z tego samego względu czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości, o którym mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/2402, powinien występować w sytuacji, gdy oczekiwane dochody puli ekspozycji bazowych zostają zmniejszone w wyniku wzrostu z biegiem czasu ryzyka koncentracji w sekurytyzacji lub – dla transakcji, w przypadku których ryzyko koncentracji jest mniej wyraźne – w wyniku pogorszenia z biegiem czasu średniej jakości kredytowej tej puli ekspozycji bazowych.
- (3) Wysoce skoncentrowana pula ekspozycji bazowych zwiększa ryzyko znacznych strat w sekurytyzacji. Ponieważ ryzyko koncentracji częściej występuje w pulach ekspozycji bazowych o niskim stopniu granulacji, należy określić wartość progową dla minimalnego stopnia granulacji puli ekspozycji bazowych, mierzonego efektywną liczbą ekspozycji w puli. Tam, gdzie ryzyko koncentracji występuje rzadziej, czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości powinien podlegać średniej jakości kredytowej portfela bazowego. Aby ustalić ten czynnik uruchamiający, jakość kredytowa portfela bazowego powinna być mierzona od momentu zainicjowania sekurytyzacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35.

- (4) Ponieważ z uwagi na różne rodzaje portfeli bazowych i struktur występujących w sekurytyzacji bilansowej nie jest możliwe określenie jednej uniwersalnej kalibracji, która mogłaby mieć zastosowanie do wszystkich transakcji, należy określić kryteria na potrzeby ustalania poziomów czynników uruchamiających związanych z dochodami, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia (UE) 2017/2402. Aby zapewnić, by nie występowało znaczne ryzyko, że transze zapewniające wsparcie jakości kredytowej są spłacane w stopniu, który prowadzi do tego, że nie istniałaby wystarczająca ochrona umożliwiająca pokrycie znaczących strat pojawiających się na koniec transakcji, kryteria te należy określić w sposób konserwatywny. W tym celu strony uczestniczące w sekurytyzacji powinny przetestować, w ramach scenariusza rozkładu strat, w którym straty koncentrują się w okresie końcowym, skuteczność czynników uruchamiających związanych z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, uwzględniając straty oczekiwane przez cały okres trwania transakcji na datę jej zamknięcia.
- (5) Aby nie naruszać istniejących umów zawartych przed określeniem obowiązkowych czynników uruchamiających związanych z dochodami oraz kryteriów ich kalibracji, należy przewidzieć system przejściowy dla pozostających bilansowych sekurytyzacji STS.
- (6) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (7) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o opinię do Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „najbardziej uprzywilejowana transza chroniona” w ramach sekurytyzacji oznacza najmniej podporządkowaną transzę pod względem rozkładu strat, która korzysta z uznanej ochrony kredytowej na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej;
- 2) „koszyk ryzyka kredytowego” oznacza segment portfela bazowego, do którego ekspozycje z tego portfela są przypisane zgodnie z art. 4 ust. 5 i który wiąże się z określonym stopniem ryzyka kredytowego mierzonego na podstawie kryteriów związanych z ryzykiem kredytowym, gdzie każdy wzajemnie wykluczający się segment wiąże się z ryzykiem kredytowym, które jest większe lub mniejsze niż w innym segmencie;
- 3) „scenariusz rozkładu strat, w którym straty koncentrują się w okresie końcowym” oznacza scenariusz, w którym dwie trzecie bezwzględnej kwoty strat, których wystąpienia oczekuje się przez cały okres trwania transakcji na datę jej zamknięcia, przypada na ostatnią jedną trzecią oczekiwanego okresu jej trwania.

Artykuł 2

Określenie pozostającej do spłaty kwoty z tytułu portfela bazowego na potrzeby czynników uruchamiających związanych z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/2402

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2 i 3, do celów stosowania czynników uruchamiających związanych z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/2402, pozostającą do spłaty kwotą z tytułu portfela bazowego jest kwota pozostająca do spłaty na datę zamknięcia transakcji.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. W przypadku gdy sekurytyzacja obejmuje okres uzupełnienia, pozostającą do spłaty kwotą z tytułu portfela bazowego jest niższa z następujących kwot:

- a) kwota pozostająca do spłaty na datę zamknięcia transakcji;
- b) kwota pozostająca do spłaty na koniec okresu uzupełnienia.

3. W przypadku gdy sekurytyzacja obejmuje z góry określony okres, w którym tworzony jest portfel sekurytyzowanych ekspozycji i który rozpoczyna się w dacie zamknięcia transakcji, oraz gdy umowa dotycząca ochrony kredytowej ma zastosowanie od daty zamknięcia transakcji, pozostającą do spłaty kwotą z tytułu portfela bazowego jest:

- a) w trakcie z góry określonego okresu tworzenia portfela – maksymalna kwota sekurytyzowanych ekspozycji dozwolona w umowie dotyczącej ochrony kredytowej na koniec tego z góry określonego okresu;
- b) po upływie z góry określonego okresu tworzenia portfela – kwota pozostająca do spłaty na koniec tego z góry określonego okresu.

4. Do celów ust. 1–3 strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej obliczają zwiększenie skumulowanej kwoty ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, albo zwiększenie skumulowanych strat od daty zamknięcia transakcji.

Artykuł 3

Określenie stosowania dodatkowego czynnika uruchamiającego związanego z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o którym mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2402

1. Strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej ustalają wartość progową dla odsetka zmniejszenia punktu kończącego najbardziej uprzywilejowanej transzy chronionej, obliczonego zgodnie z art. 256 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾, z jego poziomu na datę zamknięcia transakcji lub, w przypadku gdy sekurytyzacja obejmuje z góry określony okres, w którym tworzony jest portfel sekurytyzowanych ekspozycji, na koniec tego z góry określonego okresu tworzenia portfela.

2. Dodatkowy czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości, o którym mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2402, występuje w dowolnym momencie po dacie zamknięcia transakcji, jeżeli zmniejszenie punktu kończącego przekracza wartość progową ustaloną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 4

Określenie stosowania czynnika uruchamiającego związanego z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości, o którym mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/2402

1. Czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości określa się zgodnie z ust. 2 lub ust. 4 niniejszego artykułu, w zależności od efektywnej liczby ekspozycji („N”) w puli, obliczonej zgodnie z art. 259 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, na datę zamknięcia transakcji.

2. Jeżeli N wynosi mniej niż 100, strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej ustalają wartość progową dla liczby największych sekurytyzowanych ekspozycji wobec poszczególnych dłużników obliczonej zgodnie z ust. 3.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

Czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości występuje wtedy, gdy w dowolnym momencie liczba największych sekurytyzowanych ekspozycji wobec poszczególnych dłużników, obliczona zgodnie z ust. 3, spada poniżej wartości progowej określonej zgodnie z akapitem pierwszym.

3. Aby określić liczbę największych sekurytyzowanych ekspozycji wobec poszczególnych dłużników, o której mowa w ust. 2, strony uczestniczące w sekurytyzacji podejmują poniższe kroki w następującej kolejności:

- a) konsolidują wiele ekspozycji wobec tego samego dłużnika i traktują je jako jedną ekspozycję;
- b) uszeregowują skonsolidowane ekspozycje wobec poszczególnych dłużników według ich pozostającej do spłaty kwoty, w porządku malejącym;
- c) sumują pozostające do spłaty kwoty skonsolidowanych ekspozycji wobec poszczególnych dłużników, zaczynając od największej ekspozycji, w porządku malejącym;
- d) sumowanie, o którym mowa w lit. c), zostaje zakończone przed dodaniem kolejnej ekspozycji, w wyniku którego łączna kwota byłaby wyższa niż suma pozostających do spłaty kwot najbardziej uprzywilejowanej transzy chronionej i podporządkowanych jej transz.

4. Jeżeli N wynosi co najmniej 100, strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej ustalają wartość progową dla wzrostu pomiędzy stosunkiem pozostającej do spłaty kwoty koszyków wyższego ryzyka kredytowego, ustalonej zgodnie z ust. 8, podzielonej przez łączną pozostającą do spłaty kwotę wszystkich ekspozycji sekurytyzowanych („współczynnik koszyków wyższego ryzyka kredytowego”), oraz odpowiednim współczynnikiem na datę zamknięcia transakcji.

Czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości występuje wtedy, gdy w dowolnym momencie przekroczona zostaje wartość progowa określona zgodnie z akapitem pierwszym.

5. Strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej jasno określają w dokumentacji transakcji kryteria przypisywania ekspozycji do koszyków ryzyka kredytowego.

Do celów akapitu pierwszego strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej określają, w umowie dotyczącej ochrony kredytowej, rozróżnienie między poszczególnymi koszykami ryzyka kredytowego w oparciu o:

- a) klasy, o których mowa w art. 170 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – w przypadku gdy jednostka inicjująca stosuje metodę wewnętrznych ratingów zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 tego rozporządzenia w celu określenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego dla ekspozycji sekurytyzowanych wobec przedsiębiorstw, z wyjątkiem ekspozycji z tytułu kredytowania specjalistycznego, o których mowa w lit. b), instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych;
- b) klasy, o których mowa w art. 170 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – w przypadku gdy jednostka inicjująca stosuje metodę wewnętrznych ratingów zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 tego rozporządzenia w celu określenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego dla ekspozycji sekurytyzowanych, które są traktowane jako ekspozycje z tytułu kredytowania specjalistycznego, do których zastosowanie mają metody określone w art. 153 ust. 5 tego rozporządzenia;
- c) kategorie lub pule, o których mowa w art. 170 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – w przypadku gdy jednostka inicjująca stosuje metodę wewnętrznych ratingów zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 3 tego rozporządzenia w celu określenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego dla ekspozycji sekurytyzowanych, które są traktowane jako ekspozycje detaliczne;
- d) mające zastosowanie ramy rachunkowości stosowane przez jednostkę inicjującą w jej sprawozdaniach finansowych – we wszystkich pozostałych przypadkach.

6. Strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej przypisują następujące ekspozycje do koszyków wyższego ryzyka kredytowego spośród koszyków ryzyka kredytowego określonych zgodnie z ust. 5:

- a) wszystkie ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, o których mowa w art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) wszystkie ekspozycje wobec dłużnika o obniżonej wiarygodności kredytowej;
- c) wszystkie pozostałe ekspozycje wiążące się z wyższym ryzykiem kredytowym zgodnie z umową dotyczącą ochrony kredytowej, inne niż ekspozycje, o których mowa w lit. a) i b).

Strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej wyłączają z przypisania, o którym mowa w akapicie pierwszym, wszystkie ekspozycje, które były przedmiotem zdarzenia kredytowego w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej i w odniesieniu do których dokonano okresowej lub końcowej płatności z tytułu ochrony kredytowej, która zmniejszyła łączną kwotę transzy chronionej i innych transz jej podporządkowanych.

7. W przypadku gdy ekspozycje sekurytyzowane obejmują więcej niż jedną z grup ekspozycji, o których mowa w ust. 5 lit. a)–d), strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej przypisują ekspozycje do koszyków wyższego ryzyka kredytowego dla każdej z tych grup określonych zgodnie z ust. 5.

8. Do celów ust. 4 pozostającą do spłaty kwotą koszyków wyższego ryzyka kredytowego jest suma pozostających do spłaty kwot wszystkich ekspozycji sekurytyzowanych przypisanych do koszyków zgodnie z ust. 6 i 7.

Artykuł 5

Kryteria ustalania poziomu czynników uruchamiających, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia (UE) 2017/2402

Strony umowy dotyczącej ochrony kredytowej ustalają wartości progowe dla czynników uruchamiających związanych z dochodami, o których mowa w art. 26c ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia (UE) 2017/2402, na poziomie, który zapewnia spełnienie wszystkich poniższych warunków:

- a) czynniki uruchamiające są aktywowane zanim transze zapewniające ochronę kredytową zostaną spłacone w takim stopniu, że transze te nie mogą pokryć znaczących strat występujących w ostatniej części okresu trwania transakcji;
- b) w odniesieniu do czynników uruchamiających związanych z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości skuteczność tych czynników uruchamiających została przetestowana w scenariuszu rozkładu strat, w którym straty koncentrują się w okresie końcowym;
- c) w przypadku gdy jednostka inicjująca stosuje przepisy części trzeciej tytuł II rozdział 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu określenia wymogów w zakresie funduszy własnych dla jej ekspozycji z tytułu sekurytyzacji, zarówno obliczenie oczekiwanych strat kredytowych w całym okresie, jak i założenia, które należy przyjąć w ramach scenariusza rozkładu strat, w którym straty koncentrują się w okresie końcowym, są spójne ze stosowanymi na potrzeby oceny proporcjonalnego przeniesienia istotnej części ryzyka zgodnie z art. 245 tego rozporządzenia.

Artykuł 6

Pozostające bilansowe sekurytyzacje STS obejmujące niesekwencyjną kolejność płatności

W przypadku bilansowych sekurytyzacji STS, które obejmują niesekwencyjną kolejność płatności i czynniki uruchamiające związane z dochodami zgodnie z art. 26c ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia (UE) 2017/2402 oraz które zostały zgłoszone Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych zgodnie z art. 27 ust. 1 tego rozporządzenia przed dniem 11 kwietnia 2024 r., jednostki inicjujące i jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji mogą, bez konieczności spełnienia wymogów określonych w art. 1–5 niniejszego rozporządzenia, w dalszym ciągu stosować oznaczenie „STS” lub „prosta, przejrzysta i standardowa” lub oznaczenie, które bezpośrednio lub pośrednio odnosi się do tych terminów, pod warunkiem że sekurytyzacje te spełniają wymogi określone w art. 18 tego rozporządzenia.

*Artykuł 7***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2023 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN
